

Arrest

**nr. 181 971 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 augustus 2015 en heeft zich op 7 augustus 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 4 juli 2016.

1.3. Op 25 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtou van etnische origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Siman Niazi, gelegen in het district Charikar in de provincie Parwan. Samen met uw vader werkte u in een fruitwinkel in de bazaar van Charikar.

Uw vader verliet 's nachts het huis en kwam rond drie à vier uur 's morgens terug naar huis. Wanneer u vroeg naar waar hij ging, antwoordde hij u dat hij naar iemand in het dorp ging.

In de lente van 2015 was u in de hoofdstad Kabul waar uw twee gehuwde zussen wonen. U bent naar daar gegaan omdat één van uw zussen naar uw dorp wou komen. U diende haar te vergezellen. Wanneer u in Kabul was kreeg uw schoonbroer een telefoontje. Uw vader was gedood door de autoriteiten die uw ouderlijke woning waren binnengevallen. Blijkbaar was uw vader een talib. Niemand van uw familie was hiervan op de hoogte.

Twee dagen na de dood van uw vader werd u onderweg van uw werk naar huis voor de eerste keer gestopt door de taliban die u vroegen om met hen mee te doen. Uit angst om door hen te worden vermoord, stemde u hiermee in. Hetzelfde gebeurde verschillende keren hierna. Telkens zei u "ja" wanneer de taliban u vroegen om hen te vervoegen. Nooit werd gezegd waar of wanneer u zich bij de taliban diende aan te melden. U verstopte zich gedurende twee weken in het kippenhok. Hierna was uw reis naar Europa geregeld. Ook werd u op straat twee keer benaderd door de overheid die u wilde rekruteren.

Twee à drie maanden na de dood van uw vader verliet u Afghanistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Hongarije en Italië reisde u naar België, waar u op 6 augustus 2015 aankwam en de volgende dag asiel vroeg.

U legt uw taskara en een enveloppe neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader bij de taliban was.

Zo heeft uw vader nooit gesproken over de taliban noch heeft hij zijn opinie over de taliban kenbaar gemaakt aan u (CGVS, p. 16). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat indien hij daadwerkelijk een talib was dit wel zou doen, temeer u hem een aantal keer uitdrukkelijk de vraag stelde wat hij ging doen wanneer hij 's nachts de woning verliet en pas's morgens terug thuis kwam. Tevens is het onwaarschijnlijk dat uw vader – een talib – u pas op uw veertiende levensjaar en maar gedurende één jaar naar de madrassa zou sturen, terwijl dit aldus uw verklaringen door de taliban in uw dorp juist werd aangemoedigd (CGVS, p. 6 & 16).

Daarnaast kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de dood van uw vader.

Zo liet u in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling optekenen dat IS uw vader heeft gedood (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor immigratie naar België). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS verklaart u dan weer dat de autoriteiten uw vader hebben gedood (vragenlijst CGVS, punt 3.5 ; CGVS, p. 7). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd stelt u dat u toen moe was, dat u toen drie dagen niet had gegeten, dat uw geheugen niet goed werkte en dat u het daarom had vermeld (CGVS, p. 18). Ook verklaart u dit niet te hebben verteld bij de DVZ (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn niet afdoende. De dood van uw vader betreft immers de kern van uw asielrelaas. Hierdoor kan van u verwacht worden dat u hieromtrent steeds consistente verklaringen aflegt.

Tevens komen uw opeenvolgende verklaringen over hoe u op de hoogte bent gekomen van de dood van uw vader niet overeen. Meer bepaald liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat uw schoonbroer u opbelde om u te verwittigen dat uw vader overleden was (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat uw schoonbroer een telefoontje kreeg, dat hij u niet vertelde over dit telefoontje, dat hij uw hand op uw hoofd legde en met zijn ogen vol tranen tegen u zei dat u zich geen zorgen diende te maken (CGVS, p. 7, 16 & 17). Hiermee geconfronteerd ontkent u uw verklaringen hieromtrent op de DVZ (CGVS, p. 17). Ook deze verklaring is niet afdoende. Immers, u en uw voogd hebben de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend nadat deze u in het Pashtou werd voorgelezen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt dat de dood van uw vader kan aantonen. Gevraagd naar documenten of foto's (bijvoorbeeld van zijn begrafenis of graf) die kunnen aantonen dat uw vader is gestorven, verklaart u dat hier geen bewijs van is (CGVS, p. 16). Het

is vreemd dat niemand van uw familie – ook niet uw schoonbroer die 12.000 dollar voor uw reis naar Europa heeft betaald – een gsm heeft die foto's kan maken zoals u beweert (CGVS, p. 12 & 16).

Aangezien de dood en de activiteiten van uw vader het begin van uw vermeende problemen met de taliban en de overheid inluiden, ondermijnen bovenstaande vaststellingen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeende problemen met de taliban.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat de taliban regelmatig uw huis binnenvielen op zoek naar uw vader (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen maakt u geen enkele keer gewag van talibs – ook niet van leden van de autoriteiten – die uw huis zijn binnengevallen (CGVS, p. 13 & 15). Hiermee geconfronteerd ontkent u dit ooit te hebben gezegd, stelt u dat het de fout is van de tolk van de DVZ die ook een andere fout maakte in verband met de leeftijd van uw jongste zus (CGVS, p. 18). Ook stelt u dat uw voogd u zei dat u dit kunt corrigeren tijdens het interview op het CGVS (CGVS, p. 18). Deze verklaringen overtuigen niet. Immers, zowel u als uw voogd hebben de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend nadat deze u in het Pashtou werd voorgelezen. Bovendien heeft u nagelaten om aan het begin van het gehoor op het CGVS eventuele fouten die op de DVZ zouden zijn gebeurd, aan te kaarten. Er werd u namelijk gevraagd hoe het gehoor op de DVZ was verlopen. Uw antwoord luidde: "het ging goed" (CGVS, p. 3).

Tevens liet u in de betreffende vragenlijst optekenen dat de taliban u schriftelijk vroeg om hen te vervoegen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS haalt u enkel aan dat de taliban u onderweg van uw werk naar huis tegenhielden (CGVS, p. 13). Gevraagd of ze u ook brieven gaven, ontkent u dit expliciet (CGVS, p. 14). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd ontkent u dit bij de DVZ te hebben gezegd en stelt u dat de protection officer bij de DVZ misschien een fout heeft gemaakt omdat ze naar u en de tolk keek in plaats van naar haar klavier en computerscherm te kijken (CGVS, p. 18). Deze verklaring is evenmin overtuigend omdat u en uw voogd de betreffende vragenlijst voor akkoord hebben ondertekend en omdat u aan het begin van het CGVS heeft verklaard dat het gehoor op het CGVS goed ging (CGVS, p. 3).

Daarenboven verklaart u dat u gedurende twee weken niet in uw dorp verbleef en dat u zich verborg voor de taliban (CGVS, p. 13). Wanneer later wordt gevraagd waar u zich verstopte na de dood van uw vader, stelt u dat u zich thuis en in de plaats waar jullie kippen hielden verstopte. U ontkent hierbij dat u zich op een andere plaats heeft verstopt (CGVS, p. 16). Uw verklaringen zijn niet verenigbaar met elkaar.

Bovendien is het gedrag van de taliban opmerkelijk te noemen. U stelt namelijk dat ze u ontelbare keren onderweg stopten en u aanspoorden om deel te nemen aan de jihad (CGVS, p. 13). Telkens zei u "ja" tegen hen (CGVS, p. 13 & 14). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban u – die ontelbare keren heeft gezegd dat u hen zou vervoegen – niet vertelden waar en wanneer precies u de taliban diende te vervoegen en dat ze al die keren genoeg namen met enkel een "ja" als antwoord (CGVS, p. 14).

Tot slot kan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met de overheid.

Zo moet worden vastgesteld dat u in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling liet optekenen dat de taliban en IS op zoek naar u waren omdat ze wilden dat u met hen zou samenwerken (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor immigratie naar België). Hierin rept u echter met geen woord over de autoriteiten die u zouden willen inlijven (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor immigratie naar België). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat IS u vroeg om met hen samen te werken, haalt u ook hier aan dat u toen moe was, dat u toen drie dagen niet had gegeten, dat uw geheugen niet goed werkte en dat u het daarom had vermeld (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn niet ernstig. Ook dit betreft immers de kern van uw asielrelaas, met name de personen die u vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Wanneer u gevraagd werd wanneer de overheid u twee keer benaderde, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 14). Wanneer vervolgens gevraagd wordt hoelang ongeveer voor uw vertrek uit Afghanistan dit gebeurde, haalt u aan dat de overheid dit twee keer aan u vroeg in de week voor uw vertrek (CGVS, p. 14). Deze verklaring is niet verenigbaar met uw verklaring als zou u zich de laatste twee weken hebben verborgen in het kippenhok (CGVS, p. 16). Ook heeft u geen idee van wat u voor de overheid zou moeten doen (CGVS, p. 14).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze

regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Charikar relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara bevat immers enkel identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Kabul heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat hij niet voldoet aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en hij niet als vluchteling kan worden erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Verzoeker meent in een enig middel dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van het vluchtelingenverdrag. Na een theoretisch betoog over de materiële motiveringsplicht en de bewijslast, betoogt verzoeker dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Hij meent dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, op zich niet volstaan om iemand het statuut als vluchteling te weigeren. Verzoeker verwijst naar en citeert uit het arrest nr. 61 417 van 13 mei 2011 en stelt dat met betrekking tot deze vraag in het kader van de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoeker in twijfel trekt, de Raad zijn constante rechtspraak herhaalt volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstantie er niet van ontslaat zich *in fine* de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond worden, ondanks de twijfel, op grond van de zekere elementen in de zaak. Verzoeker verwijst tevens naar de paragrafen 198 en 199 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, welke hij citeert.

Voorts meent verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn lage scholingsgraad, dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen, dat de Raad al verschillende keren in die richting heeft geoordeeld waarbij verzoeker verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad van 31 januari 2008. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd en scholingsgraad, dat uit nalezing van het administratief dossier blijkt dat er *in casu* niet werd vertrokken van een 'free narrative' interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen.

In vele gevallen leiden de verhoren tot de conclusie dat de kandidaat-vluchteling maar een ontoereikende kennis van Afghanistan heeft, volgens verzoeker, terwijl men nochtans moet opmerken dat de nieuwe Afghaanse generatie, vandaag op de vlucht, maar een zeer beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs. Verzoeker stelt dat ook dient vastgesteld te worden dat het Commissariaat-generaal geen enkel appreciatieverschil maakt naargelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn hele leven in Afghanistan geleefd heeft of maar voor een deel, of om het even welke andere specificiteit, wat een wantrouwen tegenover dergelijke instructiemethodes, vandaag de voornaamste evaluatiemethode, zou moeten opwekken. Hij vervolgt dat het UNHCR zich al heeft ongerust gemaakt over de afwijkingen waartoe het gebruik van objectieve informatie om de geloofwaardigheid van de asielzoekers te testen, zou kunnen leiden, waarna hij citeert uit een verslag van UNHCR van februari 2004.

Verzoeker stelt dat hem niet kan verweten worden niet meer informatie te hebben verstrekt over de activiteiten van zijn broer, dat gelet op de aard van de activiteit het niet onlogisch is dat zijn broer hem hierover niet heeft geïnformeerd. Verzoeker stelt dat hij alles heeft verteld wat hij wist, dat hij niet meer kan vertellen, dat zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen, dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake zou zijn van incoherenties, *quod non*, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken, dat zij niet verhinderen dat geloof wordt gehecht aan dit relaas. Verzoeker meent dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Hij vraagt met aandrang rekening te houden met zijn profiel. Verzoeker citeert uit arrest nr. 13 157 van 26 juni 2008 van de Raad waarbij de Raad betreffende de concrete vraagstelling en de analyse van de antwoorden stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het profiel, dat zeker voor wat Afghanistan betreft datgene wat kan beschouwd worden als elementaire kennis sterk afhangt van de maatschappelijke positie van de betrokkene, dat zijn of haar toegang tot informatie immers afhangt van zijn of haar plaats op de sociale ladder en in het bijzonder van zijn of haar geslacht. In het door verzoeker geciteerde arrest betrof het profiel van de betrokkene een ongeschoolde Afghaanse plattelands jongeling die voornamelijk in zijn dorp bleef om zich over het huishouden en het landwerk te ontfemen zodat het gewicht dat aan het onvermogen om te antwoorden op militair-politieke vragen gehecht kan worden *quasi nihil* is, dat vragen over het dagelijkse leven, prijzen en elementaire geografie des te meer doorwegen. In het door verzoeker geciteerde arrest wordt er op gewezen dat zowel de vraagstelling als de interpretatie van de antwoorden op de kennisvragen derhalve aangepast zou moeten zijn aan het profiel van de betrokkene.

Volgens verzoeker kan niet ontkend worden dat hij een risicoprofiel heeft, dat hij dreigt gedwongen gerekruteerd te worden. Hij verwijst hiervoor naar een ambtsbericht van Nederland van 17 september 2014 waaruit hij citeert. Verzoeker meent dat hij als minderjarige tevens een risicoprofiel heeft en verwijst naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal waarbij minderjarigen genoemd worden als een risicogroep in Afghanistan.

Verzoeker is van mening dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, waarna hij verwijst naar en citeert uit artikel 4.5. van de Europese Kwalificatierichtlijn. Hij stelt dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd die niet in tegenstelling zijn met de gekende feiten, dat indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, hij van oordeel is dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van zijn vrees om het voordeel van de twijfel te rechtvaardigen.

In ondergeschikte orde meent verzoeker aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Na een theoretisch betoog betreffende voormelde status, stelt verzoeker van oordeel te zijn aanspraak te maken op deze status omdat de gehele provincie Parwan als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden. Verzoeker voert een theoretisch betoog met verwijzingen naar de Kwalificatierichtlijn en arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie (Diakité) van 30 januari 2014. Verder citeert verzoeker, betreffende de veiligheidssituatie in Parwan, uit een ambtsbericht van Nederland van 17 september 2014 en uit een recent EASO rapport van januari 2016. Verzoeker wijst er op dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan, dat gezien zijn afkomst uit Parwan, zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Ondergeschikt verwijst verzoeker naar een citaat betreffende het geval wanneer er wel twijfels zijn over woonplaats en de datum van vertrek en stelt dat een vestigingsalternatief *quasi* onmogelijk is gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam in Afghanistan de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Ten slotte meent verzoeker dat de verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door artikel 3 van het EVRM is ruimer dan die welke wordt voorzien door het vluchtelingenverdrag. De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. Verzoeker wijst erop dat

hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, dat het recht op een menswaardig bestaan wordt verzekerd door artikel 3 van het EVRM, dat dit recht kan ingeroepen worden wanneer de asielprocedure nog hangende is op het moment van de huidige regularisatieaanvraag, maar ook wanneer de asielprocedure negatief zou beoordeeld worden, om zijn buitengewone omstandigheden te funderen. Verzoeker betoogt dat wanneer hij geen verblijfsstatuut zou krijgen en een repatriëring naar het herkomstland het gevolg zou zijn, gegarandeerd moet worden dat de ontvangende staat effectief en in de praktijk in staat zal zijn hem te beschermen tegen het risico op een mensonwaardig bestaan, wetende dat er geen overname overeenkomst bestaat tussen de landen in kwestie. Verzoeker vervolgt dat het UNHCR rapport van 2013 duidelijk stelt dat jonge Afghaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn, een risico profiel vormen bij terugkeer, dat hij voldoet aan deze beschrijving en het risico loopt ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien kan worden als afvallige van zijn geloof, dat dit risico niet objectief kan becijferd worden, dat er echter dus sprake kan zijn van 'foreseeable personal circumstances' die relevant zijn in het kader van artikel 3 van het EVRM, zeker in het geval van Afghanistan dat effectief nog steeds als een failed staat aanzien wordt en waar de taliban en andere groeperingen voor permanente onrust en onzekerheid bij de bevolking zorgen. In elk geval kan volgens verzoeker tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, zijn huidig bestaan gespiegeld worden, dat hij momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan onze samenleving. Verzoeker wijst er ook nog op dat indien hij wordt teruggewezen naar Afghanistan dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering bij hem zal teweegbrengen waardoor dit overeenstemt met een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, ondergeschikt te oordelen dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

2.3. Verzoeker voegt geen nieuwe stukken bij zijn verzoekschrift.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie van een dreigbrief neer en toont hij het origineel.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.6. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), is de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het vluchtelingenverdrag *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart dat zijn vader een talib was die gedood werd door de autoriteiten die zijn ouderlijke woning waren binnengevallen toen verzoeker naar Kabul was, dat niemand van zijn familie op de hoogte was van het feit dat zijn vader talib was, dat verzoeker na de dood van zijn vader door de taliban meermaals werd gevraagd mee te doen met hen, dat hij uit angst te worden vermoord, toestemde, dat hij telkens ja zei, dat nooit werd gezegd waar of wanneer hij zich bij de taliban diende aan te melden, dat hij zich verstopte gedurende twee weken in het kippenhok, dat daarna zijn reis naar Europa geregeld was. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij op straat ook tweemaal werd benaderd door de overheid die hem wilde rekruteren. Verzoeker verklaart 2 à 3 maanden na de dood van zijn vader Afghanistan te hebben verlaten.

Betreffende de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas stelt de commissaris-generaal terecht vast: *“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

Vooreerst heeft u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader bij de taliban was.

Zo heeft uw vader nooit gesproken over de taliban noch heeft hij zijn opinie over de taliban kenbaar gemaakt aan u (CGVS, p. 16). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat indien hij daadwerkelijk een talib was dit wel zou doen, temeer u hem een aantal keer uitdrukkelijk de vraag stelde wat hij ging doen wanneer hij 's nachts de woning verliet en pas's morgens terug thuis kwam. Tevens is het onwaarschijnlijk dat uw vader – een talib – u pas op uw veertiende levensjaar en maar gedurende één jaar naar de madrassa zou sturen, terwijl dit aldus uw verklaringen door de taliban in uw dorp juist werd aangemoedigd (CGVS, p. 6 & 16).

Daarnaast kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de dood van uw vader.

Zo liet u in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling optekenen dat IS uw vader heeft gedood (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor immigratie naar België). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS verklaart u dan weer dat de autoriteiten uw vader hebben gedood (vragenlijst CGVS, punt 3.5 ; CGVS, p. 7). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd stelt u dat u toen moe was, dat u toen drie dagen niet had gegeten, dat uw geheugen niet goed werkte en dat u het daarom had vermeld (CGVS, p. 18). Ook verklaart u dit niet te hebben verteld bij de DVZ (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn niet afdoende. De dood van uw vader betreft immers de kern van uw asielrelaas. Hierdoor kan van u verwacht worden dat u hieromtrent steeds consistente verklaringen aflegt.

Tevens komen uw opeenvolgende verklaringen over hoe u op de hoogte bent gekomen van de dood van uw vader niet overeen. Meer bepaald liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat uw schoonbroer u opbelde om u te verwittigen dat uw vader overleden was (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat uw schoonbroer een telefoontje kreeg, dat hij u niet vertelde over dit telefoontje, dat hij uw hand op uw hoofd legde en met zijn ogen vol tranen tegen u zei dat u zich geen zorgen diende te maken (CGVS, p. 7, 16 & 17). Hiermee geconfronteerd ontkent u uw verklaringen hieromtrent op de DVZ (CGVS, p. 17). Ook deze verklaring is niet afdoende. Immers, u en uw voogd hebben de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend nadat deze u in het Pashtou werd voorgelezen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt dat de dood van uw vader kan aantonen. Gevraagd naar documenten of foto's (bijvoorbeeld van zijn begrafenis of graf) die kunnen aantonen dat uw vader is gestorven, verklaart u dat hier geen bewijs van is (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat niemand van uw familie – ook niet uw schoonbroer die 12.000 dollar voor uw reis naar Europa heeft betaald – een gsm heeft die foto's kan maken zoals u beweert (CGVS, p. 12 & 16).

Aangezien de dood en de activiteiten van uw vader het begin van uw vermeende problemen met de taliban en de overheid inluiden, ondermijnen bovenstaande vaststellingen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeende problemen met de taliban.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat de taliban regelmatig uw huis binnenvielen op zoek naar uw vader (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen maakt u geen enkele keer gewag van talibs – ook niet van leden van de autoriteiten – die uw huis zijn binnengevallen (CGVS, p. 13 & 15). Hiermee geconfronteerd ontkent u dit ooit te hebben gezegd, stelt u dat het de fout is van de tolk van de DVZ die ook een andere fout maakte in verband met de leeftijd van uw jongste zus (CGVS, p. 18). Ook stelt u dat uw voogd u zei dat u dit kunt corrigeren tijdens het interview op het CGVS (CGVS, p. 18). Deze verklaringen overtuigen niet. Immers, zowel u als uw voogd hebben de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend nadat deze u in het Pashtou werd voorgelezen. Bovendien heeft u nagelaten om aan het begin van het gehoor op het CGVS

eventuele fouten die op de DVZ zouden zijn gebeurd, aan te kaarten. Er werd u namelijk gevraagd hoe het gehoor op de DVZ was verlopen. Uw antwoord luidde: "het ging goed" (CGVS, p. 3).

Tevens liet u in de betreffende vragenlijst optekenen dat de taliban u schriftelijk vroeg om hen te vervoegen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS haalt u enkel aan dat de taliban u onderweg van uw werk naar huis tegenhielden (CGVS, p. 13). Gevraagd of ze u ook brieven gaven, ontkent u dit expliciet (CGVS, p. 14). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd ontkent u dit bij de DVZ te hebben gezegd en stelt u dat de protection officer bij de DVZ misschien een fout heeft gemaakt omdat ze naar u en de tolk keek in plaats van naar haar klavier en computerscherm te kijken (CGVS, p. 18). Deze verklaring is evenmin overtuigend omdat u en uw voogd de betreffende vragenlijst voor akkoord hebben ondertekend en omdat u aan het begin van het CGVS heeft verklaard dat het gehoor op het CGVS goed ging (CGVS, p. 3).

Daarenboven verklaart u dat u gedurende twee weken niet in uw dorp verbleef en dat u zich verborg voor de taliban (CGVS, p. 13). Wanneer later wordt gevraagd waar u zich verstopte na de dood van uw vader, stelt u dat u zich thuis en in de plaats waar jullie kippen hielden verstopte. U ontkent hierbij dat u zich op een andere plaats heeft verstopt (CGVS, p. 16). Uw verklaringen zijn niet verenigbaar met elkaar.

Bovendien is het gedrag van de taliban opmerkelijk te noemen. U stelt namelijk dat ze u ontelbare keren onderweg stopten en u aanspoorden om deel te nemen aan de jihad (CGVS, p. 13). Telkens zei u "ja" tegen hen (CGVS, p. 13 & 14). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban u – die ontelbare keren heeft gezegd dat u hen zou vervoegen – niet vertelden waar en wanneer precies u de taliban diende te vervoegen en dat ze al die keren genoeg namen met enkel een "ja" als antwoord (CGVS, p. 14).

Tot slot kan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met de overheid.

Zo moet worden vastgesteld dat u in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling liet optekenen dat de taliban en IS op zoek naar u waren omdat ze wilden dat u met hen zou samenwerken (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor immigratie naar België). Hierin rept u echter met geen woord over de autoriteiten die u zouden willen inlijven (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, motief voor immigratie naar België). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat IS u vroeg om met hen samen te werken, haalt u ook hier aan dat u toen moe was, dat u toen drie dagen niet had gegeten, dat uw geheugen niet goed werkte en dat u het daarom had vermeld (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn niet ernstig. Ook dit betreft immers de kern van uw asielrelaas, met name de personen die u vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Wanneer u gevraagd werd wanneer de overheid u twee keer benaderde, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 14). Wanneer vervolgens gevraagd wordt hoelang ongeveer voor uw vertrek uit Afghanistan dit gebeurde, haalt u aan dat de overheid dit twee keer aan u vroeg in de week voor uw vertrek (CGVS, p. 14). Deze verklaring is niet verenigbaar met uw verklaring als zou u zich de laatste twee weken hebben verborgen in het kippenhok (CGVS, p. 16). Ook heeft u geen idee van wat u voor de overheid zou moeten doen (CGVS, p. 14).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan te volharden in zijn asielrelaas, het opwerpen van enkele ongefundeerde en blote beweringen zonder *in concreto* de motieven in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen en het formuleren van algemene kritiek op basis van rechtspraak van de Raad of het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een poging te ondernemen om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer.

Het louter volharden dat hij steeds de waarheid heeft verteld, is niet meer dan het ontkennen van de motieven in de bestreden beslissing daar deze stelling niet gepaard gaat met enig concreet verweer tegen deze motieven.

2.12. Betreffende de verwijzing van verzoeker naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.13. Waar verzoeker meent dat de verwerende partij rekening had dienen te houden met zijn lage scholingsgraad, alsook met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogen, zijn leeftijd en psychologische stoornissen, waarbij vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen verdere

toelichting geeft bij zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens en de psychologische stoornissen, merkt de Raad voorts op dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze het in rekening nemen van zijn leeftijd en zijn lage scholingsgraad zou kunnen leiden tot een andere beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Ook betreffende de verwijzing naar en het citeren uit het arrest nr. 13 157 van 26 juni 2008 van de Raad, stelt de Raad vast dat verzoeker wenst dat rekening gehouden wordt met zijn profiel, doch nalaat aan te duiden op welke wijze het in rekening nemen van verzoekers profiel *in casu* zou kunnen leiden tot een andere beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

In zoverre verzoeker zou menen dat het in rekening nemen van zijn profiel zou leiden tot de conclusie dat zijn relaas dat zijn vader talib is geloofwaardig is ondanks het feit dat hij niet meer informatie kon verstrekken over de activiteiten van zijn vader, wijst de Raad er op dat zelfs van een persoon met een geringe of geen opleiding en een jeugdige leeftijd op het moment van de feiten mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (cf. RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Redelijkerwijze kon van verzoeker worden verwacht correct en nauwkeurig te kunnen antwoorden op de elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Verzoeker bleef hier echter, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, geheel in gebreke. Bovendien weerlegt noch ontkracht verzoeker het motief van de verwerende partij dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers vader, een talib, hem pas op zijn veertiende levensjaar en maar gedurende één jaar naar de madrassa zou sturen, terwijl dit volgens verzoekers verklaringen door de taliban in zijn dorp juist werd aangemoedigd.

Waar verzoeker stelt dat niet blijkt dat vertrokken werd vanuit een 'free narrative' interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen, mist zijn kritiek feitelijke grondslag. Immers blijkt uit het gehoorverslag van 4 juli 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker omtrent zijn persoonlijke en familiale toestand, voordat specifieke of gesloten vragen werden gesteld, gevraagd werd eens over zichzelf te vertellen, waarbij gepreciseerd werd dat aldus gevraagd wordt te vertellen wie hij is, waar hij vandaan komt, wat hij graag doet (gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook in het kader van het asielrelaas werd aan verzoeker, vooraleer werd overgegaan tot het stellen van specifieke of gesloten vragen, gevraagd te vertellen waarom hij Afghanistan verlaten heeft en vervolgens in detail te vertellen over de problemen die hij zelf gekend heeft met de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het komt de Raad dan ook voor dat tijdens het interview met verzoeker wel degelijk werd begonnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aldus wijst op zijn jonge leeftijd om het gebrek aan kennis te vergoelijken alsook meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn lage scholingsgraad terwijl hij diende rekening te houden met verzoekers persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogen, de leeftijd en de psychische stoornissen en dat het geen rekening houden door de commissaris-generaal met verzoekers leeftijd en scholingsgraad, blijkt uit het feit dat tijdens het gehoor niet vertrokken werd van een 'free narrative' interview, waaronder wordt begrepen het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt in deze dat de commissaris-generaal op diverse punten rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen en hij werd op 4 juli 2016 gehoord op het Commissariaat-generaal, tevens in aanwezigheid van zijn voogd. Hij kreeg daarbij, zoals in alle stadia van de procedure de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar (gehoorverslag CGVS, p. 1) die eveneens open vragen stelde met betrekking tot verzoekers persoonlijke en familiale situatie en betreffende het asielrelaas om vervolgens over te gaan tot het stellen van open en gesloten vragen. Aan het einde van de bestreden beslissing werd de aandacht van de staatssecretaris van Asiel en Migratie gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers leeftijd en scholingsgraad blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze terug te vinden is in het administratief dossier. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een jeugdig persoon met een lage scholingsgraad worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of die de concrete aanleiding vormen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker geeft verder

ook niet aan met welke psychische stoornissen de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden, zodat voornoemde argumentatie niet dienstig is.

2.14. Waar verzoeker stelt dat in vele gevallen de verhoren tot de conclusie leiden dat de kandidaat-vluchteling maar een ontoereikende kennis van Afghanistan heeft, terwijl men nochtans moet opmerken dat de nieuwe Afghaanse generatie, vandaag op de vlucht, maar een zeer beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs, dat het Commissariaat-generaal geen enkel appreciatieverschil maakt naargelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn hele leven in Afghanistan geleefd heeft of maar voor een deel, of om het even welke andere specificiteit, wat een wantrouwen tegenover dergelijke instructiemethodes, vandaag de voornaamste evaluatiemethode, zou moeten opwekken, wijst de Raad er op dat verzoekers kennis van Afghanistan geenszins in twijfel wordt getrokken, zodat het de Raad niet duidelijk is op welke wijze voormelde kritiek/argumentatie moet leiden tot een andere beoordeling van de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker stelt dat het UNHCR zich al heeft ongerust gemaakt over de afwijkingen waartoe het gebruik van objectieve informatie om de geloofwaardigheid van de asielzoekers te testen, zou kunnen leiden, waarna zij citeert uit een verslag van UNHCR van februari 2004, laat verzoeker na aan te tonen welke objectieve informatie werd gebruikt om de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas vast te stellen. De Raad stelt vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden op grond van vage, incoherente, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen en het ontbreken van tastbaar bewijs.

2.15. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet méér informatie kan verschaffen over de activiteiten van zijn broer (lees: vader) omdat deze laatste hem, gelet op de aard van deze activiteiten, hierover niet heeft geïnformeerd, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen doch weerlegt noch ontkracht hij de motieven van de bestreden beslissing die luiden als volgt *“Vooreerst heeft u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader bij de taliban was.*

Zo heeft uw vader nooit gesproken over de taliban noch heeft hij zijn opinie over de taliban kenbaar gemaakt aan u (CGVS, p. 16). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat indien hij daadwerkelijk een talib was dit wel zou doen, temeer u hem een aantal keer uitdrukkelijk de vraag stelde wat hij ging doen wanneer hij 's nachts de woning verliet en pas's morgens terug thuis kwam. Tevens is het onwaarschijnlijk dat uw vader – een talib – u pas op uw veertiende levensjaar en maar gedurende één jaar naar de madrassa zou sturen, terwijl dit aldus uw verklaringen door de taliban in uw dorp juist werd aangemoedigd (CGVS, p. 6 & 16).”.

2.16. Voorts merkt de Raad op dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties wel degelijk aan de kern van verzoekers asielrelaas raken en deze niet enkel vast te stellen zijn na een minutieuze vergelijking, doch gewoon na eenvoudige vergelijking van verzoekers verklaringen. Verzoeker meent dat hij coherente verklaringen aflegde, doch met het enkel tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, noch te ontcrachten, toont verzoeker geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas aan.

2.17. Waar verzoeker meent dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, op zich niet volstaan om iemand het statuut als vluchteling te weigeren, verwijst naar en citeert uit het arrest nr. 61 417 van 13 mei 2011 en stelt dat met betrekking tot deze vraag in het kader van de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoeker in twijfel trekt, de Raad zijn constante rechtspraak herhaalt volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstantie er niet van ontslaat zich *in fine* de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond worden, ondanks de twijfel, op grond van de zekere elementen in de zaak, stelt de Raad vast dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd. Het is niet duidelijk, en verzoeker geeft ook niet aan, welke elementen, die de kern van zijn asielrelaas betreffen, ‘zeker’ zouden zijn.

Waar verzoeker verwijst naar de paragrafen 198 en 199 van de proceduregids van het UNHCR waarin onder meer gesteld wordt dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, om in essentie aldus aan te tonen dat de bewijslast die

op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, terecht geoordeeld wordt dat aan verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker deze niet kan herstellen, dient aldus geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

Verzoeker toont geenszins aan dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees om te rechtvaardigen dat hem het voordeel van de twijfel wordt toegekend.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.18. Verzoeker stelt verder nog dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. De Raad wijst dienaangaande naar wat reeds werd uiteengezet onder punt 2.7. en punt 2.17. Ten overvloede wijst de Raad er op dat in zoverre verzoeker zich beroept op artikel 4, 5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, het voornoemde artikel omgezet werd in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.19. Waar verzoeker verwijst naar "Het UNHCR rapport van 2013" en stelt dat hij een risico loopt als Afghaanse jongeman die duidelijk verwesterd is en een risico loopt ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als een geloofsafvallige, dient erop gewezen dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon niet volstaat om *in concreto* een vrees voor vervolging aan te tonen. Het feit dat verzoeker heden in België een zelfstandig bestaan heeft opgebouwd en positief bijdraagt aan de samenleving, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar verzoeker nog stelt dat een terugkeer naar Afghanistan een psychologische ontreddeering teweeg zal brengen, beperkt hij zich tot een louter hypothetische bewering.

2.20. Betreffende de door verzoeker neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal terecht *"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara bevat immers enkel identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Kabul heeft ontvangen."* Deze motieven worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

Voor wat betreft de terechtzitting neergelegde kopie van de dreigbrief van de taliban, waarvan verzoeker ter terechtzitting het origineel toonde, en de desbetreffende vertaling, wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Betreffende verzoekers verklaringen aangaande zijn vermeende problemen met de taliban motiveert de verwerende partij onder meer *"Tevens liet u in de betreffende vragenlijst optekenen dat de taliban u schriftelijk vroeg om hen te vervoegen (vragenlijst*

CGVS, punt 3.5). Op het CGVS haalt u enkel aan dat de taliban u onderweg van uw werk naar huis tegenhielden (CGVS, p. 13). Gevraagd of ze u ook brieven gaven, ontkent u dit expliciet (CGVS, p. 14). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd ontkent u dit bij de DVZ te hebben gezegd en stelt u dat de protection officer bij de DVZ misschien een fout heeft gemaakt omdat ze naar u en de tolk keek in plaats van naar haar klavier en computerscherm te kijken (CGVS, p. 18). Deze verklaring is evenmin overtuigend omdat u en uw voogd de betreffende vragenlijst voor akkoord hebben ondertekend en omdat u aan het begin van het CGVS heeft verklaard dat het gehoor op het CGVS goed ging (CGVS, p. 3).” Deze motieven worden door verzoeker niet *in concreto* betwist. De Raad stelt vast dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de contacten met de taliban, zodat ook aan de door verzoeker voorgelegde dreigbrief van de taliban, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker verklaart immers eerst dat de taliban hem schriftelijk vroeg hen te vervoegen om nadien te verklaren het voormelde niet te hebben verklaard en te antwoorden dat de taliban geen brieven gaf en om ten slotte ter terechtzitting alsnog een van de taliban ontvangen dreigbrief, wat overeenkomt met de eerste versie van de feiten, waarvan hij de waarachtigheid expliciet ontkent bij het Commissariaat-generaal, voor te leggen.

Waar verzoeker ter terechtzitting betoogt dat zijn moeder lastiggevallen wordt door de taliban daar laatstgenoemden naar hem op zoek zijn beperkt hij zich tot een loutere bewering. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban hem benaderde opdat hij zich bij hen zou voegen, zodat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat de taliban hem heden nog zou zoeken en zijn moeder zou lastig vallen.

2.21. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.22. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt voorts dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een ambtsbericht van de Nederlandse autoriteiten van 17 september 2014, waar sprake is van dwang en intimidatie in uitzonderlijke gevallen als redenen waarom Afghanen zich aansluiten bij de taliban, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker zou menen dat hij een ‘risicoprofiel’ heeft en dreigt gedwongen gerekruteerd te worden, en desbetreffend verwijst naar een ambtsbericht van de Nederlandse overheid van 17 september 2014, toont hij geenszins aan op welke wijze uit de door hem geciteerde tekst zou voortvloeien dat hij een risicoprofiel heeft om gedwongen gerekruteerd te worden en aldus bescherming behoeft. Verder, in zoverre verzoeker zou wensen te wijzen op zijn profiel van jonge man, die het risico loopt gedwongen gerekruteerd te worden, wijst de Raad er op dat een eventueel niet-betwist risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. Het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers wordt geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas waarbij hij beweert dat de taliban hem (gedwongen) wou rekruteren. Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die zouden kunnen wijzen op een risico op ernstige schade. De Raad wijst er nogmaals op dat een asielzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Ten slotte wijst de Raad er op dat de door verzoeker geciteerde alinea van het ambtsbericht dateert van 17 september 2014, zodat vragen kunnen gesteld worden bij het actuele karakter van deze informatie, alsook dat de door verzoeker geciteerde alinea van

het ambtsbericht melding maakt van het gebruik van intimidatie en dwang door middel van dreigementen en geweld enkel in uitzonderlijke gevallen.

Waar verzoeker meent dat hij als minderjarige een risicoprofiel heeft daar in de beleidsnota van de verwerende partij er op gewezen wordt dat minderjarig een risicoprofiel is in Afghanistan, stelt de Raad vast dat het louter verwijzen naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal waaruit zou blijken dat Afghaanse minderjarige asielzoekers een 'risicoprofiel' hebben, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.23. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal oordeelt terecht dat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker moet beoordeeld worden ten aanzien van het district Charikar van de provincie Parwan, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (EASO, COI Report, Afghanistan, Security Situation, januari 2016) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Charikar van de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht motiveert *"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Charikar relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Met de loutere bewering dat de hele provincie Parwan als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift, betreffende de veiligheidssituatie in Parwan verwijst naar een ambtsbericht van de Nederlandse autoriteiten van 17 september 2014, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald EASO, COI Report, Afghanistan, Security Situation, januari 2016, die van meer recente datum is en waaruit blijkt dat het in de regio Charikar, Parwan relatief rustig is en dat er nauwelijks berichtgeving is over veiligheidsincidenten. In zoverre verzoeker enkele paragrafen citeert uit het voormelde rapport van EASO dient aldus vastgesteld te worden dat de verwerende partij dit rapport in haar beoordeling heeft betrokken en tot de conclusie is gekomen dat er actueel voor burgers uit het district Charikar in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt door het enkel citeren van enkele paragrafen uit een rapport waarop de verwerende partij zich baseerde bij het analyseren van de veiligheidssituatie, geen elementen aan die een ander licht werpen op de analyse van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal van het district Charikar in de provincie Parwan.

Het betoog van verzoeker is dus niet van aard om de overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

De motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden aldus niet met valabele argumenten door verzoeker weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat een vestigingsalternatief *quasi* onmogelijk is, wijst de Raad er op dat *in casu* geen melding wordt gemaakt van een vestigingsalternatief, maar dat de Raad concludeert dat er voor verzoeker in het district Charikar van de provincie Parwan, waarvan hij verklaart afkomstig te zijn, actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.24. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.26. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER